

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága Budapesten, a 2009. év február hó 19. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A hivatalos személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt folyamatban volt büntetőügyben a terhelt és védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Gyulai Városi Bíróság 15.B.512/2007/14. számú ítéletét és a Békés Megyei Bíróság 1.Bf.64/2008/4. számú végzését hatályában fenntartja.

E végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

I. A Gyulai Városi Bíróság a 2008. január hó 17. napján kihirdetett 15.B.512/2007/14. számú ítéletével a terheltet bűnösnek mondta ki hivatalos személy elleni erőszak büntetésében és könnyű testi sértés vétségében. Ezért őt halmazati büntetésül 400 napi tétel (200 forint egynapi tétel összegű), összesen 80.000 forint pénzbüntetésre ítélte és kötelezte a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A megállapított tényállás lényege szerint az 1949-ben született a terhelt rokkantnyugdíjas, 67%-os rokkant gerincbénulás miatt. Büntetlen előéletű. A cselekmény elkövetésekor enyhén ittas állapotban volt.

A Vám-és Pénzügyőrség Dél-alföldi Regionális Nyomozó Hivatala Békés Megyei Osztályának munkatársai 2007. július hó 5. napján 21 óra 30 percet követő időben a Be. 170. §-ának (4) bekezdése alapján

házkutatást foganatosítottak az ingatlanban. A Nyomozó Hivatal előzetes információi szerint az ingatlanban nagy mennyiségű, magyar adójegy nélküli cigaretta volt található, ami megalapozza a jövedéki orgazdaság gyanúját. Ugyancsak előzetes adat merült fel arra, hogy az egyik lakó vadász, ezért lőfegyverrel is rendelkezik, továbbá - ez utóbbi nem bizonyult valósnak - olyan információ is felmerült, hogy az illető korábban a fegyvert jogellenes módon használta. Az akcióban öt pénzügyőr vett részt.

A házkutatás során dr. S. R. fhdgy., T. T. fhdgy. és Gy. I. ftörm. - miután az akció elején az ingatlanon lévő garázsban két személyt tettenéréssel elfogtak, és őket két nyomozó „őrizte” - a lakóház ellenőrzését hajtották végre. Ennek során a melléképület felől az onnan néhány méterre lévő házhoz indultak, és több alkalommal hangos szóval közölték, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”.

A pénzügyőrök az intézkedés során láthatósági mellényt viseltek, amelynek elején - 2-2,5 cm-es magasságú, fluoreszkáló anyagból készült betűkkel - és hátulján volt feltüntetve a „Vám- és Pénzügyőrség” felirat. A ház teraszához érve ismét közölték, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”. Ekkor megjelent a ház bejárati ajtajában a terhelt, akivel T. T. fhdgy. ismételten közölte, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”, és felszólította a terheltet a teraszon folyamatosan ugató kutya megkötésére, dr. S. R. fhdgy. pedig felmutatta a szolgálati igazolványát.

A terhelt azonban azt kiabálta, hogy „Takarodjatok a kurva anyátokba!”. Szidalmazta a pénzügyőröket, miközben támadó jelleggel dr. S. R. fhdgy. irányába haladt. Jobb kézzel megragadta bal vállán a ruházatát és le akarta lökni a teraszról, amelynek következtében dr. S. R. fhdgy. láthatósági mellénye a vállán elszakadt. Dr. S. R. ekkor testi kényszer alkalmazásával a földre vitte a terheltet, T. T. fhdgy. pedig megbilincselte a további ellenállás megakadályozása végett. A terhelt a bilincselés közben csapkodott, karmolt, és ennek során megsértette a jobb karját tartó dr. S. R. fhdgy. bal kézfejét. A terhelt a földön fekvéskor továbbra is szidalmazta, fenyegette a pénzügyőröket, agresszívan viselkedett.

A terhelt cselekménye következtében dr. S. R. fhdgy. a bal kéz I. ujjának felületes sérülését és zúzódását szenvedte el, amely sérülése 8 napon belül gyógyult. Dr. S. R. fhdgy. a sérelmére elkövetett könnyű testi sértés vétsége miatt joghatályos magánindítványt terjesztett elő a terhelttel szemben.

A házkutatás során a garázsban és a házban - a terhelt fia által külön használt szobában - mindösszesen 2.767,9 katonai magyar adójegy nélküli cigaretta került lefoglalásra.

A bizonyítékok értékelése körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy - különös figyelemmel a terheltnek e körben a nyomozás során tett vallomására - nem lehet kétséges, hogy a terhelt, ha nem is a látása, de a hallása révén egyértelműen felismerte, hogy vele szemben hatósági személyek hivatalos eljárásban lépnek fel. Házkutatást kívánnak tartani, és őt együttműködésre szólítják fel, azonban ő ezen felszólításoknak nem tett eleget. Az egyik jogszerűen intézkedő személlyel szemben kisebb fizikai erőszakot alkalmazott. A Be. 170. §-ának (4) bekezdése, illetve 177. §-a alapján nem kétséges, hogy a Pénzügyőrség eljárása jogszerű volt. A terheltnek nem volt oka és joga ezen intézkedés jogszerűségét az adott szituációban kétségbe vonni, az intézkedésnek ellenállni, és fizikai erőszakot alkalmazni az egyik jogszerűen intézkedő hatósági személlyel szemben.

Az a védői felvetés, hogy az intézkedő pénzügyőrnek szépen köszönnie kellett volna, iratokat kellett volna kérnie, valamint a terhelt engedélyét, hogy a házba bemehessenek, sajátosan eltúlzott és az adott eljárási szituációra figyelemmel nem helyénvaló felfogásnak tűnik a bíróság számára. Le kell szögezni, hogy jelen eljárásban nem egy nappali közúti ellenőrzésről van szó, ahol az intézkedő hivatalos személynek - általában közlekedési rendőrről van szó - alapvetően azzal a feltételezéssel kell - ellenkező bizonyításáig - fellépnie az állampolgárral szemben, hogy az semmilyen szabálysértést vagy jogsértést nem követett el. Éppen arról van szó, hogy jelen esetben alapos gyanú merült fel egy köztörvényes és nem csekély tárgyú súlyú bűncselekmény elkövetésére. Ez az alapos gyanú az eljárás kezdeti szakaszában azonnal igazolódott is. Az adott típusú eljárás nem csak szükségszerű, de a gyors és határozott fellépés okkal elvárható is volt az eljáró pénzügyőrök részéről.

Ennek keretében nem kifogásolható az, hogy láthatósági mellényben, igazolvány felmutatását és az ilyenkor szokásos felszólításokat követően egy magánháza - ahol bűncselekmények elkövetésének bizonyítékai nagy valószínűséggel megtalálhatóak - megpróbálnak behatolni. Ennek keretében a tulajdonost együttműködésre szólítják fel, az együtt nem működő személyt pedig - akár kényszerintézkedés árán is - rászorítják a hatósággal való együttműködésre, különösen akkor, ha az illető személy verbális és fizikai agresszióval áll ellen ennek az eljárásnak.

A média „jóvoltából” manapság már - jogban egyébként járatlan - állampolgárok is láthatják a televízióban, hogy nem csak külföldi hatósági szervek, hanem a magyar rendőrség különböző szervei és alakulatai milyen módon végeznek ilyen típusú eljárásokat. Ezen eljárásokhoz - például kommandós rajtaütés - képest a jelen ügy tárgyává tett eljárás meglehetősen visszafogott volt. Az, hogy végül mégis fizikai erőszakot kellett alkalmazni, nem az eljáró

hatósági személyek terhére róható, hanem éppen fordítva, a terhelt terhére.

A terheltnek nem a Be. 170. §-ának (4) bekezdését és a 177. §-át kellett ismernie ahhoz, hogy az adott szituációban helyesen cselekedjen. Azt a tényt kellett felismernie – és a már kifejtettek szerint egyértelműen fel is ismerte –, hogy vele szemben hivatalos eljárásban hivatalos személyek lépnek fel. Együttműködésre szólítják fel, és ő ennek köteles eleget tenni, hacsak az intézkedés jogszerűtlensége azonnal, kétségtelenül és félreismerhetetlen módon a számára nem felismerhető.

A hivatalos szakkifejezéseket használó, láthatósági mellényt viselő, „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!” szavakat ordító személyek felbukkanása lehetett meglepő és ijesztő, de ha a terhelt ezek után házkutatási parancsot és hatósági tanút kér, akkor aligha hivatkozhat arra, hogy az intézkedő személyek és az intézkedés hivatalos voltát nem ismerte fel, így e körben tévedésben lett volna. A terhelt nem volt tévedésben a lényeges körülmények tekintetében. Az a magatartása, hogy a vele szemben jogszerűen intézkedő pénzügyőröknek ellenállt és utasításainak nem tett eleget, sőt fizikai erőszakot fejtett ki az egyik intézkedő pénzügyőrrel szemben, a magatartását tényállásszerűvé teszi mindkét vád tárgyává tett cselekmény vonatkozásában. E cselekmények az irányadó bírósági gyakorlat szerint egymással halmazatban állnak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a terhelt cselekményét a Btk. 229. §-a (1) bekezdésének I. fordulata szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy elleni erőszak büntettének és a Btk. 170. §-ának (1) bekezdése szerint minősülő és büntetendő könnyű testi sértés vétségének minősítette.

A terhelt és védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezés folytán másodfokon eljáró Békés Megyei Bíróság a 2008. április hó 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozott 1.Bf.64/2008/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

II. A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a terhelt és védője nyújtott be felülvizsgálati indítványt – a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján – arra hivatkozással, hogy a terhelt bűnösségének megállapítására a büntető anyagi jog szabályainak a téves értelmezése miatt került sor.

Az indítvány szerint az ítéletekben rögzített elkövetési magatartás valósága esetén sem alkalmas a hivatalos személy elleni erőszak törvényi tényállásának a megállapítására. Önmagában ugyanis a hivatalos személy szidalmazása és a hivatalos személy jogszerűtlen felszólításával szembeni engedetlenség tényleges testi hatást eredményező erőszakos magatartás hiányában bűncselekményt nem

valósíthat meg. Úgyszintén nem eredményezheti a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekményének megállapítását, a bilincselést esetlegesen megakadályozó passzív, védekező magatartás.

A pénzügyőrök eljárása jogszerűtlen volt, mert az intézkedés alkalmával nem viseltek egyenruhát és azonosító mellényt, a szolgálati igazolványt pedig a terhelt kérésére sem mutatták fel.

Éjszakai körülmények, rossz látási viszonyok között, pillanatok alatt zajló események közepette a láthatósági mellény viselése nem tette felismerhetővé a terhelt számára, hogy vele szemben valóban pénzügyőrök, tehát hivatalos személyek intézkednek. Az erre utaló kifejezéseket sem a terhelt, sem a hozzátartozói, sem pedig M. L. nem hallották.

Az eljáró bíróságok a védelem bizonyítási indítványainak nem adtak helyt és a nyomozás során egyébként is különféle eljárási szabálysértéseket követtek el.

Összességében megállapítható, hogy a terhelt valójában nem a bűncselekmény elkövetője, hanem a pénzügyőrök által elkövetett bűncselekmény sértettje, és az lett volna a tisztességes eljárás, ha vele szemben is megszüntetik a büntetőeljárást, illetve felmentik, ha már az őt durván bántalmazó személyeket nem büntették meg.

A terhelt és a védő mindezek alapján a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott jogerős határozat megváltoztatását és a terhelt felmentését indítványozta.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1858/2008. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt a tényállás támadó részében a törvényben kizártnak, egyebekben pedig alaptalannak tartotta.

Az irányadó tényállás szerint az eljáró bíróságok - ténybeli következtetéssel - megállapították, hogy a terhelt egyértelműen felismerte, vele szemben hatósági személyek, hivatalos eljárásban lépnek fel. Ebből pedig a Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint okszerűen következik, hogy a terhelt nem volt tévedésben az intézkedés lényegét, illetve hivatalos jellegét illetően.

Mivel a törvényben kizárt, ezért a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálható az indítvány előterjesztőjének az a kifogása sem, amely az alapeljárásban tett védelmi indítványok elutasítását, illetve a nyomozás során elkövetett esetleges eljárási szabálysértéseket sérelmezi.

A felülvizsgálati indítvány a hivatalos személy eljárásának jogszerűségét kifogásoló részében alaptalan. A házkutatásnak a Be.

149. §-a (2) bekezdésének a) és c) pontjában írt feltételei fennálltak, hiszen az irányadó tényállás szerint megalapozottan feltehető volt, hogy az intézkedés bizonyítási eszköz, illetve elkobozható dolog megtalálását eredményezi.

Kétségtelen, hogy a Be. 149. §-ának (4) bekezdése arról rendelkezik, hogy a házkutatást lehetőleg az érintett jelenlétében kell elvégezni. Megkezdése előtt közölni kell vele a házkutatást elrendelő határozatot, annak célját és fel kell szólítani őt a keresett dolog átadására. Adott esetben - miként azt az eljárás bíróságok a minősítéssel kapcsolatos jogi állásfoglalás indokai körében kifejtették - erre az akció halasztást nem tűrő jellege miatt nem volt lehetőség. A nyomozó hivatal pénzügyőrei a házkutatást a Be. 177. §-a alapján, mint halaszthatatlan nyomozási cselekményt nyomban elvégezhatték.

Mindezekre figyelemmel az eljárás bíróságok a terhelt bűnösségét a büntető anyagi jogszabály sérelme nélkül állapították meg a hivatalos személy elleni erőszak büntetőjében, valamint a könnyű testi sértés vétségében és a megtámadott ítéletekben kifejtett jogi indokolás is minden tekintetben helytálló.

A Legfőbb Ügyészség ezért azt indítványozta, hogy a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványnak ne adjon helyt, és a megtámadott határozatokat a hatályukban tartsa fenn.

A Legfelsőbb Bíróság a Be. 420. §-ának (1) bekezdése és a Be. 424. §-ának (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tartott, amelyen a védő a felülvizsgálati indítványát fenntartotta. Előadta, hogy a marasztaló ítélet ténybeli és jogi tévedésen alapul. A tisztességes eljárás az lett volna, ha a Gyulai Nyomozó Ügyészség az eljárást a terhelttel szemben ugyanúgy megszünteti, amint a pénzügyőrök ellen indított eljárást. A valóságban ugyanis a vámkommandó lenyűgöző éjszakai támadása folytán a terhelt nyolc napon túl gyógyuló súlyos sérüléseket szenvedett el, amelyek következtében a gyulai kórház traumatológiai osztályán kezelték. Azért tettek a pénzügyőrök nyomban feljelentést ellene, mert különben velük szemben kellett volna eljárást indítani.

Tényként állapították meg a bíróságok, hogy a pénzügyőrök nem viseltek egyenruhát és nem használtak azonosító jelvényt. Intézkedésük aránytalanul durva és brutális volt. A terheltet éjszaka, az álmából verték ki. Mindezek a körülmények azt eredményezték, hogy a pillanatok alatt zajló események folyamatában nem ismerte fel, valójában mi is történik. Bűncselekménynek állt ellen, ami pedig nem bűncselekmény, ezért a védő a marasztaló jogerős döntés megváltoztatását és a terhelt felmentését indítványozta.

A legfőbb ügyész képviselője az írásbeli nyilatkozatával egyező indítványt tett.

A nyilvános ülésen a terhelt előadta, hogy a felesége volt az egyedüli tanú, aki megerősíthette a valóságban történtekeket. Segítségkiáltásaira előjött a szomszédja is, de a pénzügyőrök őt elzavarták.

Másodpercek alatt történtek az események, rettenetes ordítozás, anyázás volt. Azt hitte, hogy rablótámadás történik. Arról sem volt tudomása, hogy gyermeke jövedéki adózás alól elvont cigarettát tárolt a lakásában.

Világ életében becsületes ember volt és vadász, de sajnos az engedélyét elvették. Fia megkapta azt a büntetést, amit megérdemelt, de őt tönkretették a vadásztársai előtt. Betörték a lakásába, és aki segíthetett volna rajta, azt elzavarták. Csak a felmentése állíthatja helyre a becsületét.

III. A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot az abban rögzített tényállás alapul vétele mellett egyrészt a felülvizsgálati indítványban megjelölt - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott - okból, valamint - a Be. 416. §-a (1) bekezdésének c) pontjában írt eljárásjogi felülvizsgálati okok tekintetében - hivatalból [Be. 423. § (4)-(5) bek.] bírálta felül.

Ennek során a felülvizsgálati indítványt - a Legfőbb Ügyészség indítványával egyezően - részben a törvényben kizártnak, részben alaptalannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítvány elbírálása során abból indult ki, hogy a Be. 423. §-ának (1) bekezdésében foglaltak értelmében, a felülvizsgálati eljárásban a tényálláshoz kötöttség érvényesül. Ennél fogva a kötelezően irányadó jogerős ítéleti tényállás alapul vételével kell és lehet állást foglalni a rendkívüli jogorvoslat tárgyában.

A terhelt és a védő a felülvizsgálati indítványában e tényállást támadta, amikor arra hivatkozott, hogy a pénzügyőrök eljárása jogszerűtlen volt, mert az intézkedés alkalmával nem viseltek egyenruhát és azonosító mellényt, a szolgálati igazolványt pedig a terhelt kérésére sem mutatták fel. Az éjszakai körülmények, rossz látási viszonyok között, pillanatok alatt zajló események közepette a láthatósági mellény viselése nem tette felismerhetővé a számára, hogy vele szemben valóban pénzügyőrök, tehát hivatalos személyek intézkednek. Az erre utaló kifejezéseket sem ő, sem a hozzátartozói nem hallották.

Ezzel szemben a bíróság tényként állapította meg, hogy a pénzügyőrök az intézkedés során láthatósági mellényt viseltek, amelynek elején - 2-2,5 cm-es magasságú, fluoreszkáló anyagból készült betűkkel - és hátulján volt feltüntetve a „Vám- és Pénzügyőrség” felirat. A terhelt házához közeledve, majd a ház teraszához érve ismét kiabálva közölték, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”. A ház bejárati ajtajában megjelenő terhelttel T. T. fhdgy. ismételten közölte, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”, és felszólította a terhelteket a teraszon folyamatosan ugató kutya megkötésére, dr. S. R. fhdgy. pedig felmutatta a szolgálati igazolványát.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság tényként rögzítette azt is, hogy a terhelt házkutatási parancsot és hatósági tanút kért.

E tényállást támadó részében a felülvizsgálat a törvény rendelkezésénél fogva kizárt. Ugyancsak nincs helye felülvizsgálatnak abból az okból, hogy az eljáró bíróságok a védelem bizonyítási indítványainak nem adtak helyt és a nyomozás során különféle eljárási szabálysértéseket követtek el.

A Be. 416. § (1) bekezdésének c) pontja értelmében felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen kizárólag akkor van helye, ha a bíróság határozatának meghozatalára a 373. § (1) bekezdésének I. b) vagy c) pontjában, illetve II-IV. pontjának valamelyikében meghatározott eljárási szabálysértéssel került sor. A terhelt és a védő a felülvizsgálati indítványában azonban ilyen eljárási szabálysértésre nem hivatkozott.

A Be. 416. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint felülvizsgálatnak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen akkor van helye, ha a terhelt felmentésére vagy az eljárás megszüntetésére, illetve a terhelt bűnösségének megállapítására, továbbá kényszergyógykezelésének elrendelésére a büntető anyagi jog szabályainak megsértése miatt került sor.

A felülvizsgálati indítvány szerint a terhelt marasztalására a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése miatt került sor mind a hivatalos személy elleni erőszak bűntettében, mind pedig könnyű testi sértés vétségében elsősorban azért, mert nem ő támadt a pénzügyőrökre, hanem őt támadták meg, s ő csak védekezett. Ezen túlmenően a pénzügyőrök eljárása jogszerűtlen volt, márpedig a hivatalos személyt a büntetőjogi védelem csak jogszerű eljárás esetén illeti meg. Ha pedig nem volt jogszerűtlen a pénzügyőrök fellépése, a sajátos körülmények - álmából felkelve, éjszaka érte az intézkedés, gyorsan, pillanatok alatt zajlottak az események - folytán tévedésben volt abban a tekintetben, hogy hivatalos eljárást folytatnak vele szemben, nem pedig rablótámadás érte.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt ebben a részében alaptalannak találta.

A Legfelsőbb Bíróság szerint a felülvizsgálati indítvány okfejtése helyes abban, hogy önmagában a hivatalos személy szidalmazása és a hivatalos személy jogszerűtlen felszólításával szembeni engedetlenség tényleges testi hatást eredményező erőszakos magatartás hiányában bűncselekményt nem valósíthat meg, és úgyszintén nem eredményezheti a hivatalos személy elleni erőszak bűncselekményének megállapítását, a bilincselést esetlegesen megakadályozó passzív, védekező magatartás.

A bíróságok azonban ettől eltérő tényállás alapján állapították meg a terhelt büntetőjogi felelősségét.

A tényállás szerint a pénzügyőrök - az akció halasztást nem tűrő jellege miatt - a Be. 177. §-a alapján halaszthatatlan nyomozási cselekményként fogantatosították a házkutatást. A bíróságok - amint azt a Legfőbb Ügyészség is kifejtette - helyesen állapították meg, hogy ez az intézkedés megfelelt a Be. rendelkezéseinek.

A pénzügyőrök a házkutatás végrehajtása során is a vonatkozó eljárási szabályok megtartásával jártak el. Mindent megtettek annak érdekében, hogy az eljárási cselekmény törvényes feltételeit biztosítsák. Hangos kiabálással folyamatosan közölték, hogy „Vám- és Pénzügyőrség, házkutatás!”, tehát tudatták minden érintettel, hogy mi történik. Fluoreszkáló mellényt viseltek, ami a rablások elkövetőire nem jellemző. A fluoreszkáló mellényen a felirat jelezte, hogy Vám- és Pénzügyőrség. Emellett az irányadó tényállás szerint dr. S. R. fhdgy. a szolgálati igazolványát is felmutatta.

Ilyen tényállás alapján nem kétséges, a terhelt felismerte, hogy vele szemben hatósági személyek hivatalos eljárásban lépnek fel. Házkutatást kívánnak tartani, és őt együttműködésre szólítják fel, azonban ő ezen felszólításoknak nem tett eleget.

A bíróságok helyesen állapították meg, hogy a terheltnek nem volt oka és joga a pénzügyőrök intézkedésének jogszerűségét kétségbe vonni, az intézkedésnek ellenállni, és fizikai erőszakot alkalmazni az egyik jogszerűen intézkedő hatósági személlyel szemben.

A terhelt mindezek ellenére azonnal támadólag lépett fel az intézkedő hivatalos személyek ellen. Azonnal azt kiabálta, hogy „Takarodjatok a kurva anyátokba!” és szidalmazta őket. Támadólag a hozzá legközelebb tartózkodó dr. S. R. fhdgy. irányába haladt. Amint pedig testközelbe ért, a jobb kezével megragadta a ruházatát a bal vállán és le akarta lökni a teraszról. E megragadás folytán a pénzügyőr láthatósági mellénye a vállán elszakadt. A terhelt

támadását testi kényszer alkalmazásával kellett leküzdeni, ám a terhelt továbbra is csapkodott és karmolt. Ennek során sértette meg a jobb karját tartó dr. S. R. fhdgy. bal kézfejét.

A terhelt a terhére rótt bűncselekmény megállapítása körében lényeges körülmények tekintetében nem volt tévedésben. A jogszerűen eljáró pénzügyőrrel szemben fizikai erőszakot alkalmazott és ennek során okozott nyolc napon belül gyógyuló sérülést is.

A Legfelsőbb Bíróság mindezek alapján- a Legfőbb Ügyészség indítványával egyezően - azt állapította meg, hogy a bíróságok a büntető anyagi jog szabályainak a megsértése nélkül törvényesen minősítették a terhelt cselekményét a Btk. 229. §-a (1) bekezdésének I. fordulata szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy elleni erőszak büntetendőnek és azzal halmazatban a Btk. 170. §-ának (1) bekezdése szerint minősülő és büntetendő könnyű testi sértés vétségének. A megállapított tényállás alapján a jogos védelem megállapítására nem kerülhetett sor.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság - miután nem észlelt olyan eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat - a Be. 426. §-a alapján -a hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. §-a (4) bekezdésének a b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételten előterjesztett, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Legfelsőbb Bíróság mellőzheti.

Budapest, 2009. február hó 19. napján.

Dr. Katona Sándor s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Schäfer Annamária s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő
Bné